

Marjon  
Hoffman

Nooit  
zeggen  
dat je  
nichtsje.

Mool  
kan zingen!

met tekeningen van  
Georgien Overwater

Uitgeverij Ploegsma  
Amsterdam

## Regel 1

Als je een juf bent en je regelt een invaller, dan moet je van tevoren wel even checken of-ie geen tics heeft!

## Regel 1



Het is een beetje rumoerig in onze klas omdat juf Marja er niet is. Ze moest naar de kaakchirurg, want ze wordt geopereerd aan haar gebit, en nu komt er een invaller. We weten al dat het een meester is en dat hij Hans heet, maar we zijn erg benieuwd hoe hij eruitziet en of hij aardig is. Daar komt meester Hans de klas binnen, samen met een juf van onze school. Hij wist natuurlijk niet waar ons lokaal was. De juf gaat weg en nu staat meester Hans helemaal alleen voor het digibord. Hij kijkt vriendelijk naar ons, en wij naar hem.

Meester Hans is kaal en hij heeft een aardig gezicht met donkerbruine ogen en hij draagt een bril met een rood montuur.

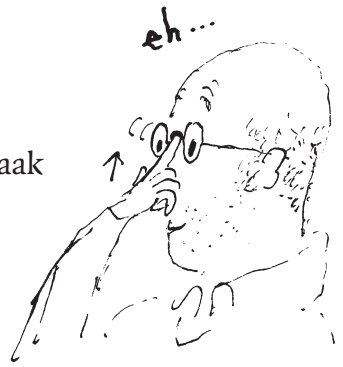
‘Hallo,’ zegt hij vriendelijk, ‘ik ben dus, eh... Hans de Bruijn, maar jullie mogen me dus, eh... meester Hans noemen,’ zegt hij, en het valt me op dat hij tijdens



meester Hans



deze twee korte zinnetjes opvallend vaak zijn bril nog ietsje steviger tegen zijn neus drukt. Hij pakt een vel met de namen van alle kinderen in onze klas en wappert ermee in de lucht.



‘Dus, eh... ik dacht, dat het dus eh... een goed idee was, als jullie je zeg maar dus eh... allemaal even voorstellen,’ zegt meester Hans terwijl hij nog een keer of zes zijn bril hoger op zijn neus drukt.

‘Wat zit-ie toch vaak aan z’n bril!’ fluister ik tegen Jason, maar meester Hans heeft mij gehoord.



‘Dus eh... het meisje met de lange blonde haren: aangenaam, ik ben meester Hans en hoe heet jij?’ vraagt hij.

‘Floor,’ antwoord ik.

‘Ah, dus eh... jij heet Floor,’ lacht meester Hans. Hij drukt zijn bril weer hoger op zijn neus, zet een kruisje op

de lijst en mompelt: ‘Dus, eh... Floor houdt van kletsen.’

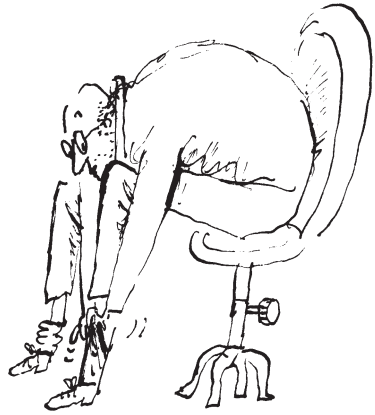
De hele klas begint te lachen, alleen ik niet.

De rest van de dag kan ik me maar moeilijk concentreren door die nieuwe meester. Want behalve dat hij de hele tijd ‘dus, eh...’ zegt en zijn bril irritant vaak hoger op zijn neus drukt, tikt hij ook de hele

tik tik tik tik  
tik tik tik tik  
tik tik tik tik



tijd met zijn vingers, knijpt hij zijn ene oog steeds dicht en trekt hij constant zijn sokken op. Ik moet eigenlijk mijn taalwerk maken, maar ik kan alleen maar op meester Hans letten, met 'n geschuif en gesnuif en gehijs en getik.



En als ik 's avonds blij en opgelucht ben dat ik weer even van hem verlost ben, begint mijn moeder natuurlijk over de invaller.

‘Was het leuk op school, Floor? Jullie kregen toch een invaller vandaag?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Gaat wel.’

Maar mijn moeder is niet tevreden met mijn korte antwoord. ‘En hoe heet je nieuwe meester?’ vraagt ze.

‘Meester Hans,’ zeg ik, en nu valt het mijn vader ook op dat ik opvallend weinig zin heb om over mijn dag te praten.

‘Nou Floor, je kletst ons wel de oren van het hoofd over meester Hans!’ lacht hij.

‘Ik zag een foto van hem in de nieuwsbrief en hij zag

er heel aardig uit. Een kalende man met een rode bril,' zegt mijn moeder.

Kees legt meteen zijn bestek neer. 'Die kale met die rode bril?' vraagt hij.

Ik knik.

'O, die heb ik ook gehad, die gast is echt fakking irritant!' Kees drukt met zijn vinger een keer of twintig zijn onzichtbare bril omhoog, dus ik schiet meteen in de lach.

Mijn vader wil niet dat we grapjes maken over de invaller en grijpt in. 'Hè, doe niet zo vervelend,' zegt hij streng, 'het is voor die man echt niet leuk, hoor, om telkens voor een andere klas te staan vol met vervelende kinderen. Hij heeft gewoon een paar tics. Probeer er maar niet op te letten en je gewoon te concentreren.'

'Oké,' mompel ik terug.

De volgende dag doe ik heel erg mijn best om te doen wat mijn vader zei: niet te veel op hem letten en me gewoon concentreren.

'Zo, klas, dus eh... vandaag gaan we dus eh... beginnen met het hoofdstedenboek. Pak dus eh... jullie blinde kaarten er dus eh... bij en schrijf de hoofdsteden dus eh... in de goede landen,' zegt

meester Hans. Hij gaat zelf achter zijn bureau zitten en drukt een paar keer tegen zijn bril, snuift twee keer met zijn neus, tikt vijf keer op zijn bureau, hijst zijn sokken op, snuift weer twee keer en kijkt me aan.



‘Meisje Floor, aan je werk,’ zegt hij streng.

Dus buig ik me over de lege kaart en kijk ik naar de landen. Ik probeer te bedenken welke hoofdsteden erbij horen, maar kan echt niet nadenken met die geluiden van meester Hans. Geïrriteerd kijk ik weer op van mijn velletje, terwijl meester Hans zijn sokken voor de tiende keer ophijst.

Hij ziet dat ik weer naar hem kijk. ‘Meisje Floor, waarom ga je niet aan je werk?’

Opnieuw buig ik me over mijn velletje. De meester klopt weer vijf keer op de tafel, snuift en begint weer z’n sokken op te hijsen. Ik geef het op en besluit niks meer in te vullen, het is gewoon onmogelijk voor me om na te denken. Ik ga met m’n armen over elkaar zitten en wacht tot de meester de velletjes weer komt ophalen.

Als meester Hans mijn lege velletje ziet, kijkt hij me pissig aan. ‘Dus eh... jij kan dit niet?’ vraagt hij en hij drukt weer eens tegen zijn bril.

‘Ik kan het best. Als u niet zoveel lawaai zou maken,

dan had ik me tenminste kunnen concentreren!' snauw ik, want ik ben inmiddels behoorlijk boos op meester Hans. Hij is ook boos op mij, want hij wijst naar de deur. 'Ga jij maar even op de gang staan,' zegt hij streng, en daar moet ik de rest van de ochtend blijven.



Na de pauze ligt er een envelop op mijn bureau waar *Voor de ouders/verzorgers van Floor* op staat.

'Pfff...' zucht ik tegen de envelop, want ik weet nu al dat-ie me in de problemen gaat brengen.

Ik probeer me 's middags weer te concentreren, maar de goedbedoelde woorden van mijn vader hebben geen enkel effect meer.

'Ik moest dit trouwens nog aan jullie geven,' zeg ik met tegenzin als mijn ouders 's avonds naast elkaar op de bank zitten.

'Wat is dit nou,' zegt mijn vader zodra hij de envelop open heeft gemaakt. Mijn moeder kijkt nieuwsgierig met hem mee.





‘Beste ouders/verzorgers van Floor, uw dochter is zeer storend in mijn klas en maakt haar werk niet, maar zit dromerig voor zich uit te staren. Ik heb haar uit het lokaal moeten verwijderen, maar dat leek haar niet veel uit te maken,’ leest mijn vader voor. ‘Het lijkt me het beste om er een keer met een van u over in gesprek te gaan. Met vriendelijke groet, Hans Notenboom.’

‘Lekker dan, Floor,’ zucht mijn vader teleurgesteld.  
‘Wat had ik nou gezegd?!’

Ik knik schuldig, want ik weet precies wat hij had gezegd, alleen werkte zijn tip voor geen meter.  
‘Ga jij met hem praten, Jan, of zal ik dat doen?’  
vraagt mijn moeder, maar mijn vader wijst meteen naar zichzelf.

‘Ik ga en ik bied namens ons mijn excuses aan. En jij

gaat nu naar je kamer en ik wil je de rest van de avond niet meer zien,' zegt hij streng tegen mij.

Als ik de volgende dag na het ontbijt naar school wil gaan, houdt mijn vader me tegen.

'Hoho, jij blijft hier en ik ga nu eerst naar de school om met je meester te praten,' zegt hij. Hij pakt mijn rugtas, kijkt erin en trekt de lege landkaart eruit.

'Maak deze maar ondertussen.'

Nadat Kees ook naar school is en mijn moeder naar boven is gegaan, kijk ik opnieuw naar het

hoofdstedenvelletje en schieten de hoofdsteden me zomaar te binnen: Albanië –

Tirana, Estland – Tallinn, Oekraïne – Kiev...

Ik vul ze achter elkaar in en als ik bijna helemaal klaar ben, hoor ik mijn vaders

auto het pad oprijden en mijn moeder naar beneden komen.

'En?' vraagt mijn moeder.

'Tja,' lacht mijn vader, 'hij was inderdaad, hoe zeggen jullie dat ook alweer...'

'Fakking irritant?' vraag ik.

'Precies, dat is-ie!' zegt mijn vader.

Ik moet lachen, maar mijn moeder vindt het helemaal niet leuk.



‘Jan!’ roept ze streng, maar mijn vader trekt zich voor deze ene keer gelukkig even niks van mijn moeder aan.

‘Brrr, ik kreeg echt de zenuwen van die man,’ zegt hij, ‘zo’n zenuwpees, niet normaal. Dat is echt ongezond, hoor, voor kinderen.’

‘Ja?’ stamelt ze.

Mijn vader knikt. ‘Tijdens dat gesprekje kwam meester Bob langs om te vertellen dat juf Marja morgen weer terugkomt, dus toen heb ik je voor vandaag nog maar even ziek gemeld.’ Hij lacht naar me en ik lach ook, omdat ik trots ben dat mijn vader het eindelijk een keer met me eens is.

Dan geef ik hem mijn velletje met hoofdsteden.

‘Zo hé!’ zegt mijn vader. ‘En meester Hans maar zeggen dat je je hoofdsteden niet kent.’

‘Heeft ze alles goed?’ vraagt mijn moeder.

Mijn vader controleert mijn velletje. Hij drukt zijn onzichtbare bril hoger op zijn neus, snuift en zegt: ‘Dat is dus eh... een tien, meisje Floor!’

## Regel 2

Als je moeder ineens fan is van een ander kind, dan mag je best iets verzinnen om haar een lesje te leren!

## Regel 2

Als ik thuiskom uit school, zit mijn moeder op de bank naar haar telefoon te turen.

‘Hoi mam,’ zeg ik, maar ze kijkt niet op. ‘Wat doe je?’ vraag ik en ik plof naast haar op de bank.

‘Ik kijk foto’s, zo leuk!’ En mijn moeder duwt haar telefoon onder mijn neus. ‘Moet je kijken, wat een plaatje!’ roept ze enthousiast.

Ik kijk naar een Instagramfoto van een klein meisje met glanzende donkerblonde krullen.

‘Wie is dat?’ vraag ik, want ik heb dat meisje nog nooit eerder gezien.

‘Dat is Loulou, de dochter van Tanja, die ken ik van tennis,’ zegt mijn moeder glunderend. ‘Het is toch zo’n droppie! En ach, wat een leuke broek...’ Ze blijft naar de foto van Loulou staren, dus besluit ik maar wat interesse te tonen.

‘Hoe oud is ze eigenlijk?’

‘Vijf,’ antwoordt mijn moeder al swipend door

Tanja's Instagrampagina. 'O, en kijk hier, in haar balletpakje... Zo verschrikkelijk schattig!' Ik ren meteen naar onze ladekast met fotoboeken. Er is namelijk een oude kleuterfoto van mij in een balletpakje. En terwijl mijn moeder wegzwijmelt bij de Instagramfoto's van Loulou, blader ik door onze albums om die oude balletfoto te vinden. Ah, daar is-ie. Ik loop met het album naar mijn moeder en wijs naar de foto, waarop ik in een balletpakje tussen wat andere kleutertjes sta.

'Kijk, mam, ik lijk hier precies op Loulou,' zeg ik. Mijn moeder kijkt een nanoseconde op van haar

telefoon. 'Nee, je lijkt niet op Loulou...' zegt ze en ze wijst vervolgens lachend naar een foto van Loulou die met een pleister op haar knie op een schommel zit. 'Wat een poppetje... Ach kijk, ze is op haar knietje gevallen...'

mompelt mijn moeder naar de foto.

'Heb je Loulou eigenlijk wel eens in het echt gezien?' vraag ik.



‘Nou ja, min of meer. Ik hoor zooveel verhalen over haar van Tanja en ik kan nu ook elke dag foto’s kijken, dus hoort ze er nu echt een beetje bij voor mij.’



Ik trek een wenkbrauw op, ik vind het maar raar.

‘Oooh, Loulou op een ezeltje!’ kirt mijn moeder.

Pfff, ik heb hier geen zin meer in en slenter terug naar de kast met fotoboeken. Daar smijt ik het album terug in de la.

‘Ah, moet je haar hier zien, zo lief...’

hoor ik mijn moeder zeggen, maar ik heb geen zin meer om te kijken en loop naar mijn kamer.

De dag erna zorg ik dat ik mijn moeder zoveel mogelijk ontloop, maar als we ’s avonds aan tafel zitten, gaat het vrijwel meteen weer over Loulou. ‘Ik was net dus tennissen met Tanja, en zij vertelde dat ze met Loulou in het park liep en dat daar een paar grote jongens aan het basketballen waren.

